

Nếu Được Một Lần Quay Trở Lại

Contents

Nếu Được Một Lần Quay Trở Lại	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	17

Nếu Được Một Lần Quay Trở Lại

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, ngược tâm, SENăm ấy tôi mười tám tuổi, là học sinh lớp mười một. Thành tích h

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-duoc-mot-lan-quay-tro-lai>

1. Chương 1

Năm ấy tôi mười tám tuổi, là học sinh lớp mười một.

Thành tích học tập của tôi không tốt lắm nhưng trong chuyện đánh nhau thì chẳng ai dám khinh thường tôi cả. Bởi vì thế, tôi cũng có được vài thằng bạn thân đáng tin cậy, tụi nó đều kêu tôi hai tiếng “đại ca”, lúc nào cũng làm theo ý tôi, tuyệt đối chẳng dám trái lời. Ngày qua ngày, trong sự khúm núm lễ phép của bọn họ, tôi dần thấy được mình là một nhân vật không tồi, hơn nữa lại còn rất “đại gia”. Mẹ tôi đã mất từ khi tôi còn rất nhỏ, ba sau đó ít lâu cũng tái hôn với người phụ nữ khác, rồi đi Mỹ, ông ta tuy rằng không muốn để ý đến tôi, nhưng nói gì tôi cũng là con của ông nên vẫn chu cấp đầy đủ, mỗi tháng ông ta đều gửi tiền về, mặc kệ cho tôi muốn tiêu gì thì tiêu, phá gì thì phá, còn mấy thằng bạn thân kia, hoàn cảnh gia

đình lại không tốt lắm, thỉnh thoảng tôi cũng mời bọn họ ăn được vài bữa, tăng thêm không ít sự cảm kích của bọn họ với mình. Truyền kì của tôi là như vậy, nên giáo lý giáo ngoại đều nhớ rõ tên của tôi, ngay cả thầy cô giáo cũng không dám chọc tới, đối với chuyện của tôi, họ luôn mắt nhắm mắt mở cho qua.

Nhưng có một trường hợp ngoại lệ, là lớp trưởng Lí Chấn Vân của chúng ta.

Kỳ thật, mâu thuẫn của tôi với cậu ta lúc đầu không có kịch liệt lắm đâu, buổi đầu vào lớp tôi còn có không ít ấn tượng tốt về cậu ta, nói sao nhỉ, lúc ấy trong mắt tôi, cậu ta là một tên con trai nhìn rất được, nói chuyện vừa nhã nhặn vừa khiêm tốn, mặt còn hay ửng đỏ đáng yêu, chẳng qua cậu ta lại hay im lặng, trầm mặc không nói gì, nhìn qua đã biết là một người rất hướng nội.

Thành tích của cậu ta tốt lắm, nên dù có ít lời đến thế nào cũng được mọi người rất yêu mến, vì thế, vừa vào năm lớp mười một, lớp tổ chứa đại hội chi đội, chức lớp trưởng, cậu ta thắng áp đảo.

Nhưng là, ấn tượng tốt của tôi về cậu ta lại bay theo gió mất rồi.

Khi đó tôi đã quen với thái độ nói gì nghe nấy, luôn cúi đầu xưng thần của lũ bạn thân, quen cả những ánh mắt kính nể của người đời, một thời gian dài thật dài sau này tôi nghĩ lại lúc đó, mấy thứ “kính nể” “ngưỡng mộ” gì gì ấy chỉ đơn giản là “sợ” mà thôi, nhưng mà đối với một thằng choai choai như tôi thuở ấy cũng thật là hưởng thụ.

Mà để nói về hình ảnh cậu ta trong mắt tôi, chỉ gói gọn trong một chữ thôi, là “trưởng”, vô cùng trưởng. Cậu ta là lớp trưởng, phụ trách quản lý kỉ luật, thường xuyên chạy lăng xăng đi hoạt động đả thông tư tưởng cho một số phần tử “đáng chú ý” trong lớp, chủ yếu là nói mấy câu dạng như: “.... ba mẹ muôi các cậu không dễ dàng đâu...” rồi thì “...tiền đồ của mình phải do chính mình nắm lấy....”, cậu ta tuy nói không nhiều lắm nhưng lại rất có sức thuyết phục, không ít người bị mấy lời đó thu phục, nghe theo, thành tích tăng lên không ít, từ đó không bao giờ dám...kháng chỉ nữa.

Nhưng mà sao chứ, tôi lại chẳng vừa mắt được cái bộ dạng khuyên bảo tận tình ấy của cậu ta.

Ấy, đừng hỏi, tôi cũng chẳng biết cái “tâm lý mới lớn” của tôi nó ra sao đâu, chỉ là từ khi cậu ta lên làm lớp trưởng, tôi bắt đầu thấy ghét. Ngay cả mấy thói quen “vừa mắt” trước kia, giờ đều thành lí do để tôi ghét cậu ta. Ví dụ như, người này thực yêu sạch sẽ, mùa hè luôn mặc áo sơ mi trắng, thỉnh thoảng chơi bóng rổ, người khác đều bẩn như con khỉ hôi, còn cậu ta trông vẫn rất sạch sẽ. Lại như, cái ngăn bàn bé nhỏ của tôi luôn bệ bộn đến rối tinh rối mù, muốn tìm quyển sách còn khó ngang lên trời, nhiều tiết tôi đều là hai mắt nhìn trời nghe thầy giáo giảng bài. Mà ngăn bàn của cậu ta lại luôn gọn gàng sạch sẽ, tóm lại, cái con người này cho người ta cảm giác là “thanh tú”, kể cả mọi thứ xung quang cậu ta như bút máy, sách vở, quần áo cũng dùng hai chữ “thanh tú” để nói về, thật sự là một con người rất được. Nhưng mà, trong mắt cái thằng kêu “tôi”, một thằng con trai sạch sẽ như thế, là một tên thần kinh, một tên thần kinh chính hiệu.

Mọi người vẫn nói, chán ghét một người là không thềm để ý đến người đó, nhưng mà tôi khi chán ghét, lại càng suốt ngày để ý cậu ta. Thành tích cậu ta tốt, được thầy giáo đối xử thiên vị, đám con gái cũng thực thích cái người nhã nhặn ưa nhìn này, thỉnh thoảng kiếm cớ gửi cho lớp trưởng bao thư, lại còn giả bộ mắt bị đui vấp té lung tung nhân cơ hội đụng chạm cậu ta, hừ, con trai đừng có coi thường đám con gái thẹn thùng này, các cô ấy có mưu ma chước quỷ gì đừng hồng qua được mắt tôi. Nhưng hình như cậu ta cũng

chả quan tâm đến vấn đề này, đẹp cũng thế, xấu cũng thế, nhiệt tình cũng thế, rụt rè cũng thế, cậu ta đều không phản ứng lại. Con một sách, đều là như vậy. Đau một nỗi, mọi người lại chẳng vì thế mà ghé cậu ta, điều đó khiến tôi thật ghen tị, tuy rằng đám con gái đều rất kính nể tôi nhưng lại chẳng có cô nào gửi thư cho tôi cả.

Chuyện nếu chỉ như thế này, thì vậy đi, đáng nói là tiết tự học ngày hôm đó, một thằng bạn thân chạy tới ngồi cạnh tôi nói mấy chuyện trên trời dưới biển, bị cậu ta thấy được, rồi đi tới nhắc nhở hai đứa không được nói chuyện nữa. Trong ấn tượng của tôi, cậu ta rất ít nói chuyện với mình, tính đến thời điểm này tổng cộng chưa đến năm chục câu. Không ngờ lần nói dài hơi nhất của cậu ta với tôi lại là giáo huấn mình. Cái này thì bảo ai có thể chịu được.

Tôi lạnh lùng nhìn cậu ta, cố ý móc ra một điều thuốc, tên nhóc ngồi cạnh nhanh nhẩu châm lửa giúp.

Cười nhạt, tôi phun một ngụm hơi về phía mặt cậu ta, dùng thứ khẩu khí dùng khi đánh nhau nói: “Chuyện tao, ai cần mày lo?” Âm lượng của tôi không nhỏ, thu hút ánh mắt cả lớp hướng về phía này, tôi trừng mắt nhìn bọn họ một cái, vài tên nhát gan đã ngoan ngoãn quay về với sách vở.

Cậu ta rút mạnh điều thuốc trên môi ta, giọng không cao nhưng mà rất cương quyết: “Đây là lớp học, không được hút thuốc.”

Cái này chính xác là trêu tức tôi mà, ở trước anh em lại dám làm tôi mất mặt, tôi lập tức đập mạnh tay lên mặt bàn, chuẩn bị đấu võ, nhưng mà con mẹ nó chứ, giáo viên ngữ văn tới rồi dẫn cậu ta đi ra chỗ khác, thậm chí chẳng thèm tìm hiểu xem đã có chuyện gì xảy ra.

Tôi nhất định phải trả mối nhục này.

Đợi đến khi tan học, cậu ta một mình về nhà, trên đường người qua lại không nhiều lắm, mấy anh em tốt của tôi chặn đường cậu ta lại, nói muốn tìm cậu ta nói chuyện, vừa dứt mồm không thèm phân trần lời cậu ta đến một chỗ kín đáo, hành hung.

Giải quyết quá hoàn hảo, đại ca tôi đây chả phải ra mặt, đây mới là khí thế một đại ca cần có. Tôi hưng phấn hỏi Vương Hiểu Dũng – người tự xưng là xuống tay vô cùng tàn nhẫn, hỏi xem bọn họ xử lý phía sau thế nào, tên đó mặt tươi như hoa, nhần nhở nói: “Chúng ta làm việc, đại ca yên tâm. Anh em đều chọn chỗ nhiều thịt để đánh, đánh xong còn giúp tên oắt con đó chỉnh trang lại quần áo, xong còn nói với nó, hiện tại không ai nhìn ra nó bị đánh, nếu nó dám đi mách lẻo, anh em sẽ xin nó cái tay hoặc cái chân chơi vui.” Rồi tôi tiếp tục hỏi: “Tên đó có nói gì hay không?” Vương Hiểu Dũng suy nghĩ một chút, lắc đầu: “Thật sự không có. Nó một tiếng cũng không kêu.”

“Không kêu?” Tôi có chút kinh ngạc, “Cũng không xin tha thứ, hoặc là chửi đồng vài câu?”

“Không có.”

“Ngay cả làm bầm vài chữ cũng không?”

“Không.”

Tôi không nói thêm gì nữa, im lặng quay đầu bước đi.

Ngày hôm sau, cậu ta quả thật không nói với thầy giáo, khi cậu ta khập khiễng bước vào lớp, thầy quan tâm hỏi xem bị làm sao mà ra nông nổi này, cậu ta cũng chỉ ậm ừ nói là do mình bất cẩn bị ngã. Xem chừng ngay cả ba mẹ cậu ta cũng chẳng nói. Tên nhát gan.

Tôi nghĩ là do hấn sợ, nếu vậy đây quả thật là cơ hội tốt để tôi tạo uy tín với cả lớp, gì chứ cả lớp trưởng cũng phải sợ tôi cơ mà.

Nhưng mà tôi đoán sai rồi, trong một lần tôi lại quậy phá, cậu ta cư nhiên bước tới, xem ra lại muốn cùng tôi đối địch.

Trong trí nhớ của tôi, tên này chưa bao giờ nổi cáu với ai cả, khi nói chuyện đều dùng một ngữ khí nhu hòa, còn mang theo chút ngượng ngùng, nhưng điều đó lại càng là tôi thấy ghét cậu ta hơn.

Không đợi cậu ta mở miệng, tôi đã cao giọng: “Đừng có tới đây! Tao không muốn nghe mấy câu lèo nhèo của mày.” Nói xong quay người ra khỏi phòng học. Lần này, tôi không muốn đấu võ với cậu ta, dù sao cậu ta cũng không chọc ghẹo gì tôi cả, giang hồ có luật của giang hồ, lớp học có nguyên tắc của lớp học, chẳng qua có chút lẳng nhăng thôi.

Mâu thuẫn giữa tôi và cậu ta không có biểu hiện ra ngoài, chẳng ai biết được cậu ta là cái gai trong mắt tôi và tôi lúc nào cũng tâm tâm niệm niệm nghĩ biện pháp chinh cậu ta một trận ra trò. Nhưng mà, thật thì tôi vẫn chưa nghĩ ra.

2. Chương 2

Khi mấy anh em bọn tôi ở một chỗ, ngoại trừ ăn cơm uống rượu còn có xem phim đen. Nói thực ra cơ hội để đánh nhau cũng không nhiều lắm, chúng tôi chỉ có thể dựa vào mấy bộ phim đó mà tiết hỏa. Nhà của tôi lại lớn, một mình tôi ở, anh em hạnh phúc tiêu điều tự tại.

Mấy người trong chúng tôi chưa có ai thực sự làm chuyện ấy, nhưng xem riết rồi quen, mấy cái như kỹ xảo a, đồ chơi a, vân vân và vân vân, cái gì cũng rất thành thực. Thịnh thoảng vớ được bộ quá nóng, Vương Hiểu Dũng thậm chí hận không thể đi tìm mấy con gà phát tiết, nhưng cuối cùng vẫn không dám, chúng tôi đều thấy rằng đi đánh nhau là nói lên sức mạnh, còn đi tìm gà là thật sự hạ lưu, hơn nữa mấy thằng trong nhóm tôi miệng thì có hung hãn thật đấy nhưng nói sao thì nói cũng là thanh niên mới lớn, mạnh miệng chả mạnh tay, những chuyện ác man như giết người phóng hỏa hay bắn thủ như tìm gà linh tinh ấy, tuyệt đối không dám làm. Cho nên mỗi lần xem mấy cuốn phim này, đều là tự an ủi giải quyết dục vọng.

Một ngày Vương Hiểu Dũng thần bí hề hề đi tới gần tôi, đưa cho tôi một cuốn phim, nói nhất định phải

xem. Tôi hỏi cậu ta nội dung là cái gì, tên nhóc đó nói cũng không biết, là chủ quán liêu mạng đề cử mới mua. Tôi nửa tin nửa ngờ: “Lời của mấy lão đó mà cũng tin. Nhất định là chài hàng thôi.” Nói là nói như vậy, tôi vẫn hô mấy thằng đến nhà cùng xem.

Không ngờ là, phim vừa chạy, mắt thằng nào thằng ấy trợn ngược, một tên còn không nhin được lấp bắp nói: “Đại ca, thì ra đàn ông cũng có thể.....như vậy a, thật sự không ngờ.....” Đám còn lại cũng không biết nói gì, trước đây tôi nghe người ta nói cái gì mà đồng tính luyến ái, tôi còn đoán là hai thằng đàn ông không yêu phụ nữ dọn về sống chung với nhau như bạn bè, khi đó nghe giọng điệu khinh miệt của mấy người, tôi còn cảm thấy khinh thường, chuyện này không phải rất thuần khiết sao, tôi còn nghĩ tới cả nước nếu hai người muốn làm chuyện đó, thì làm cái gì bây giờ? Tìm phụ nữ hay tự mình giải quyết?

Bây giờ, tôi mắt cũng không nháy nhìn chăm chăm vào màn hình TV, thì ra là như vậy a! Quay ra nhìn lũ bạn, thằng nào mắt cũng mở to đăm đăm xem.

Buổi chiều hôm nay, tôi coi như được mở mang kiến thức.

Nói cũng kỳ quái, về sau đối với thể loại này, tôi lại rất có hứng thú, luôn luôn bắt mấy thằng bạn đi mua. Ban đầu, chúng nó còn bưng bưng hứng khởi đi mua cho tôi rồi cùng nhau xem, chẳng bao lâu lại quay ra chán, nhưng sợ làm mất hứng tôi, chỉ thậm thụt thì thầm với nhau nói vẫn là xem nam nữ hay nhất.

Có một ngày, chúng tôi lại tụ họp cùng nhau xem, tôi xem đến đến ngây ngẩn, bọn họ lại thấy buồn ngủ. Vương Hiểu Dũng đưa mắt nhìn tôi một cái, bỗng nhiên thấp giọng nói: “Đại ca nếu thích, thì làm thật cũng được.” Tôi kinh hồn, trừng mắt hồ nghi nhìn tên này, mấy đứa còn lại cũng nhìn, Vương Hiểu Dũng liên tục xua tay: “Đại ca đừng hiểu lầm, mấy anh em chúng ta làm sao có thể để chuyện đó xảy ra, em là nói.....” Tên này càng thấp giọng, nhích đến gần lỗ tai tôi nói mấy câu, tôi thì một tiếng cũng không nói, nhưng trong lòng thì bồn chồn muốn chết, ở tận sâu trong nội tâm lại cảm thấy được Vương Hiểu Dũng đã nói lên được nguyện vọng của mình.

Vương Hiểu Dũng nhìn tôi im lặng, khe khẽ nói: “Hay là đại ca sợ? Vậy đừng làm.” Mấy lời này kích thích đến tôi, tôi hung hăng liếc hắt tên này một cái, to giọng nói: “Ai bảo tao sợ? Quan trọng là tên nhóc đó nếu không chịu nổi uất ức, thật sự chạy đi báo cảnh sát, chúng ta khó sống.” Lúc này đám còn lại đã hiểu ra vấn đề, đều có chút hưng phấn.

Vương Hiểu Dũng nở một nụ cười, “Đại ca yên tâm, em đảm bảo nó không dám nói. Hơn nữa, nếu là con gái không chừng có thể tìm cái chết, sống chết không để yên, nhưng là con trai, bị như thế, cùng lắm là ăn một trận đòn sẽ tự giác im miệng, thế nào?”

Tôi bắt đầu dao động, từ trước tôi đã muốn chinh cậu ta một trận, nói thêm mấy chuyện thế này tôi chưa làm bao giờ, cũng muốn thử chút mùi vị, hiện giờ lại có cơ hội tốt như vậy, chỉ cần tôi gật đầu là ok. Trong lòng không khỏi hỗn loạn một trận, rồi không tự chủ được hỏi: “Khi nào được?” Cả lũ kêu lên: “Đại ca đồng ý! Vậy cuối tuần chơi luôn!”

Mấy ngày kế tiếp, tôi chẳng ngủ ngon được.

Đến ngày cuối tuần, tôi đang nằm ở nhà xem TV, kỳ thật chẳng xem vào đâu cái gì cả, nghe được tiếng gõ cửa, tôi có chút khấn trương, cửa vừa mở, Vương Hiểu Dũng vẻ mặt đắc ý tiêu sái bước vào, theo sau là Lí Chấn Vân. Quần áo cậu ta không chỉnh tề như bình thường, tóc rối bù, đại khái chắc là do lũ bạn tôi làm, nhưng mà vẻ tuấn tú của cậu ta vẫn không mất đi, nếu là trước kia, tôi nhất định sẽ đổ kị, hiện tại thay vào đó lại là một cảm giác kỳ quái không nói nên lời. Tôi không hỏi lũ bạn tại sao lại lừa được cậu ta đến đây, dù sao đối phó với loại người ôn hòa thế này, bọn họ không thiếu biện pháp.

Wương Hiểu Dũng vỗ vỗ mặt cậu ta: “Biết hôm nay vì sao phải làm phiền ngài lớp trưởng đại giá không?” Lí Chấn Vân không nói được một lời, đôi mắt mở to chăm chăm trừng Vương Hiểu Dũng.

Wương Hiểu Dũng cười lạnh hai tiếng: “Mày làm cái gì không làm, lại đi đắc tội với đại ca bọn ta, chẳng qua anh ấy tâm địa lương thiện mới để yên lâu như vậy, nếu là tao, mày đã sớm đi Tây Thiên! Còn không mau cảm ơn đại ca!”

Một tên khác cười to hô: “Lát nữa liệu hồn mà hầu hạ đại ca!”

Lí Chấn Vân nghe được có chút mù mịt, nhưng sự sợ hãi trong mắt cậu ta thật ra đã gia tăng, cậu ta trước đây luôn chứng ra cái bộ dáng bình thản ung dung, cái vẻ mặt sợ hãi thế này là lần đầu tiên tôi nhìn thấy, trong nháy mắt tôi cảm thấy vô cùng phấn khích. Tôi suy nghĩ xem lát nữa phải làm thế nào cho cậu ta nếm thử chút lợi hại của mình.

Tôi cố ý không nhanh không chậm di chuyển đến trước mặt Lí Chấn Vân, vuốt một lên khoe tai cậu ta, rồi mân mê xuống dưới cổ ra nút áo đầu tiên, vẻ mặt cậu ta tuy sợ hãi là thế nhưng vẫn có chút thư thái, chắc chắn cậu ta nghĩ là tôi sẽ cởi sạch quần áo mình rồi đánh một trận đả đời. Trong lòng tôi cười lạnh, nếu chỉ đơn giản thế, không phải đã quá tốt với cậu ta rồi sao.

Tôi cởi áo sơ mi của cậu ta, chậm rãi vuốt ve lên làn da trơn mượt, cậu ta muốn phản kháng nhưng không được, làm sao có thể vùng ra được kìm kẹp của mấy thằng chuyên đánh nhau kia.

Tôi cố ý làm rất chậm, một loại khoái cảm dâng lên trong lòng, tôi rất cuộc hiểu được mèo vì sao bắt được chuột rồi còn muốn đùa nghịch dầy vò nó. Tay tôi dờ khỏi làn da, trượt xuống cổ khóa quần cậu ta, mấy tên đứng cạnh lúc này xem chừng đã rất phấn khích.

Cuối cùng, tôi rất cuộc cởi toàn bộ quần áo trên dưới của cậu ta, xem ra nam sinh này thật sự có tính khiết phích, chưa bao giờ ở trước mặt người khác khỏa thân thế này. Mặt cậu ta đỏ ửng, đầu cũng không dám ngẩng lên. Tôi đem quần áo cậu ta ném cho tụi bạn, Vương Hiểu Dũng lôi ra chiếc máy camera đã sớm chuẩn bị, chụp lia lịa thân hình bé nhỏ, Lí Chấn Vân hoảng sợ nhìn Vương Hiểu Dũng. Cậu ta chắc đã mơ hồ đoán ra bọn tôi muốn làm gì với mình.

Chuyện tiếp theo mới thực sự làm cậu ta hoảng sợ muốn chết, tôi hất cằm với đám bạn: “Chúng mày đi ra ngoài đi, hôm nay không cần quay lại, một mình tao cũng có thể thu phục nó.” Bọn họ tuy rằng còn muốn xem, nghe tôi nói như vậy, cũng chỉ rùng rợn ra ngoài, đến cửa, Vương Hiểu Dũng quay đầu giờ giờ lên cái camera, tôi giờ ngón cái lên đáp lại. Chủ ý này của tôi rất tuyệt.

Hai tay tôi ôm chặt lấy Lí Chấn Vân, cậu ta vừa nãy bị mấy thằng kìm hãm, giờ hai tay tự do rồi, cậu ta liệu mạng phản kháng. Nhưng mà cái thân thể vắn vắn nhược nhược thế này làm sao có thể thành đối thủ của tôi, chả thèm để ý đến hai cánh tay hươu hươu loạn xạ, rất nhanh tôi đã đè được cậu ta lên giường, bắt đầu cởi quần áo của chính mình. Trong thời khắc hai làn da trần trụi tiếp xúc với nhau, tôi thấy trong lòng trào dâng một loại khoái cảm vô bờ.

Tôi cảm thấy bị mê hoặc, toàn thân đắm chìm trong sự kích thích. Bất chợt những động tác trên phim, hai tay mân mê lên người cậu ta, vừa nắn vừa sờ, thủ đoạn thật hạ lưu, da cậu ta vừa trơn bóng lại trắng nõn, sờ lên cảm giác rất tuyệt.

Lí Chấn Vân đã hiểu rõ tôi muốn làm gì, phần nộ, ngượng ngùng dần xen, mặt đỏ đến không đỏ hơn nữa, cậu ta muốn dùng chân đá tôi, nhưng sự phản kháng này với tôi không khác gì trò chơi trẻ con. Hai tay của tôi như hai kìm sắt, cậu ta căn bản không làm gì được tôi.

Hô hấp ngày càng nặng nề, đến thời khắc muốn được thỏa mãn, tôi không hề do dự tiến mạnh vào cơ thể cậu ta, nói thật, một khắc ấy ngay cả tôi cũng thấy đau chứ đừng nói đến người bên dưới. Cả thân cậu ta run rẩy, tay bắt chặt vào lớp chăn đệm, giống như muốn đem nó xé rách, tôi nghe được tiếng rên rỉ thống khổ của cậu ta, điều này lại càng làm dục vọng của tôi tăng vọt, tôi ở trong thân thể Lí Chấn Vân đạt được khoái cảm, chẳng thèm để ý tới cảm thụ của người đối diện đồng thời cũng vô pháp kìm nén được bản thân, tôi lần đầu tiên biết cái gì gọi là dục tiên dục tử, muốn ngừng mà không được, điều tiếc nuối duy nhất là cậu ta không giống như nam diễn viên kia phối hợp hoàn mỹ, cậu ta từ đầu tới cuối đều giãy dụa, nhưng mà không vấn đề, đây cũng là một biện pháp tốt để tăng sự kích thích, tăng dục vọng muốn chinh phục của tôi.

Không biết qua bao lâu, tôi không còn hơi sức, nằm ngay đơ trên giường, nói không ra hơi, nhắm mắt lại nặng nề ngủ.

Lúc tôi mở mắt, mờ mịt nhìn lên đồng hồ, thì ra bản thân mới ngủ được có một tiếng đồng hồ, đầu óc quay quay, trong một lát tôi đã không nhớ được mình vừa làm gì, khi những hình ảnh mờ mờ hiện lên trong tâm trí, tôi thậm chí còn không dám tin là sự thật, chỉ khi quay đầu thấy cậu ta nằm bên cạnh tôi mới biết đây không phải nằm mơ. Bên cạnh tôi, cậu ta nhắm mắt im lặng, nhưng tôi biết cậu ta không có ngủ, bởi vì trên khuôn mặt trắng ngần ấy nước mắt không ngừng tuôn rơi, dưới gối đã ướt thành một mảng lớn.

Tôi còn suy nghĩ cậu ta tại sao không bỏ chạy, nhưng mà nhớ lại quần áo của cậu ta đã bị đám Vương Hiếu Dũng cầm đi, mà bằng tính cách của cậu ta, nhất định sẽ không mặc quần áo của tôi, hơn nữa tôi cũng nghĩ rằng, cậu ta bị đau đến như vậy, mặt mũi trắng bệch, làm sao có thể nhúc nhích được.

Đột nhiên tôi thấy sợ hãi, tôi không biết làm sao bây giờ, tôi thậm chí thấy được, qua buổi chiều ngày hôm nay, giữa tôi và cậu ta đã có sự thay đổi.

Đầu óc tôi cố gắng biến chuyện hồi nãy thành một trò chơi, hoặc một cuộc đùa dai, hoặc là một trận đấu khí của con trai, nhưng mà trong lòng vẫn không cách nào bình ổn. Cuối cùng, cầu tiết, tôi hung tợn chửi mắng chính mình, đề ép nó phải cư xử sao cho bình tĩnh.

Đầu tiên, tôi mặc quần áo, rồi lấy từ tủ ra bộ quần áo mới mà ông già gửi cho tôi, nghĩ thầm, đáng người

của tôi với cậu ta không hơn kém nhiều, cậu ta hẳn là mặc vừa.

Cầm quần áo ngồi ở mép giường, tôi lạnh lùng nói: “Trước đây, cậu đắc tội với tôi, người làm tôi khó chịu nhất định có kết cục không tốt, với cậu, tôi đã rất nương tay, bây giờ hai ta coi như huề nhau. Nhưng mà tôi cảnh cáo cậu, nếu cậu đem việc này truyền ra ngoài, chỉ cậu bị thiệt thòi, người khác sẽ nói cậu bị thần kinh, tuyệt đối không tin, còn có ba mẹ cậu, học sẽ bị cười nhạo — đừng quên mấy tấm ảnh hồi nãy.”

Cậu ta không lên tiếng, cũng không mở mắt, chỉ có hai đôi môi là mím chặt vào nhau, trắng bệch, nước mắt vẫn tuôn ra không ngừng.

Tôi không nói thêm lời nào, khuôn mặt cố tỏ ra bình tĩnh, nhưng trong lòng lại mơ hồ thấy sợ, có điều không hoàn toàn là do sợ cậu ta đi tố mình.

Tôi miễn cưỡng ôm lấy cậu ta, muốn giúp cậu ta mặc quần áo vào, nhìn đôi môi trắng bệch cùng thân thể run rẩy đó, xem chừng rất đau. Trong lòng tôi dâng lên loại cảm giác bứt rứt.

Ngay khoảng khắc tay tôi chạm vào cậu ta, thân thể ấy lại run lên mãnh liệt, hai mắt mở to, vừa chán ghét vừa sợ hãi trừng tôi, nhưng vẫn không có hơi sức đẩy tôi ra.

Đụng vào một cái đỉnh (~ *việc khó giải quyết*) như vậy, cảm thấy thực mất mặt, tôi đem quần áo vứt lên người cậu ta, sắc giọng: “Vậy cậu tự mình mặc đi, đương nhiên, nếu cậu không muốn cũng được, nhưng xin cậu ngồi im trong này giúp tôi.” Mặc dù trong câu nói có ý trêu chọc, nhưng thật sâu trong lòng, tôi lại hi vọng nó thành sự thật.

Cậu ta cố sức ngồi dậy, ngóc ra một lát, sau đó chậm rãi cầm lấy quần áo.

Đứng bên cạnh, nhìn cậu ta chật vật mặc quần áo lên người, thật lâu thật lâu sau mới nhét được vào một ống tay, tôi có chút buồn cười, đến bây giờ tôi còn chưa có gặp một người mặc quần áo sao mà tốn thời gian như vậy, song lại có chút thương cậu ta, rồi rốt cuộc nhìn không được bật cười, vươn tay giúp đỡ, lúc này cậu ta không có cự tuyệt, nhưng mặt lại quay sang một bên không chịu nhìn tôi. Mấy cái nút áo này thiết kế thật cổ quái, ngồi trước mặt cậu ta cả phút cũng chưa xong, trong thời gian đó, hai đứa cách nhau thật gần, hơi thở nhẹ nhàng của cậu ta làm mặt tôi nóng lên, làm cho hai tay tôi hơi hơi run rẩy, lần đầu tiên tôi biết việc cài nút áo lại khó khăn thế này.

Quần áo rốt cuộc mặc vào tươm tất, cậu ta miễn cưỡng chống đỡ đứng lên, tôi nói cậu ta từ từ, rồi đi ra mở cửa, xuống tầng hầm lấy xe đạp chở cậu ta về, đến khi quay lại, bóng dáng cậu ta đã không thấy, tôi biết cậu ta nhất định chưa đi xa, nhưng lại chẳng phi xe đi tìm. Vào nhà, ngồi phịch xuống ghế sofa, cho đến tận khi màn đêm buông xuống bao trùm bóng tối lên tất cả, tôi vẫn im lặng không nhúc nhích, trong đầu là một mảng trống rỗng.

3. Chương 3

Tôi xin nghỉ vài ngày, giả bộ bản thân phát sốt, đau ốm linh tinh, kỳ thật nói trắng ra là tôi sợ nhìn thấy Lí Chấn Vân. Còn đám Vương Hiếu Dũng, tôi cũng dặn đừng có tới, tôi thật sự muốn lủi vào một cái thế giới chân không nào đó.

Chờ đến khi bản thân có dũng khí đi học, bước vào phòng, cảm giác hai chân như muốn nhũn ra, tôi mới biết mình không can đảm như đã tưởng, thật muốn sĩ vả mình mấy tiếng.

Wang Huiyong còn chưa đến, lại đi học muộn.

Đi về chỗ của mình, ngồi yên ổn, làm bộ làm tịch lật lật mấy trang sách, sau đó trộm ngoái nhìn về phía đằng sau — một chút, thêm một chút — cậu ta thật sự không thấy. Lúc này, Vương Hiếu Dũng từ ngoài cửa bước vào.

Hết tiết, tôi nháy mắt với Vương Hiếu Dũng mấy cái, hiểu ý, Vương Hiếu Dũng đi tới chỗ tôi, cất lực kiềm chế sự hưng phấn, nói nhỏ: “Đại ca thật giỏi, tên nhóc con thực sự không nói, còn tự mình chuyển đi.”

Tôi lấp bắp kinh hãi: “Là thế nào?”

Wang Huiyong có chút kỳ quái: “Đại ca bé quan vài ngày, nên cái gì cũng không biết rồi. Tên kia không biết nói gì với ba mẹ, họ chuyển nó sang học lớp bên cạnh, nghe nói là muốn chuyển trường cơ, chẳng qua không thành. Bà Lưu tức muốn ói máu, dù sao nó cũng là học sinh tâm đắc của bà ấy cơ mà. Hắc hắc.” Nghe mấy lời đó, trong lòng tôi trở nên rộn rạo, không thể nói rõ là do thất vọng hay là cảm thấy may mắn, rất phức tạp.

Sau đó, Vương Hiếu Dũng đưa cho ôi một phong bì, thần bí nói: “Vật hay. Khi về đại ca từ từ thưởng thức.” Tôi nhận lấy phong thư, cảm thấy hai tay như bị lửa đốt, nhét nhanh vào cặp sách.

....

Ngày hôm nay, tôi luôn vô thức nhìn ra phía hành lang, tôi cũng không biết mình muốn nhìn cái gì, cả ngày đều hoảng hoảng hốt hốt, vô luận là người nào nói chuyện với tôi, tôi đều có cảm giác hư vô mờ mịt, hồn giống như theo một người bay mất rồi.

Tan học, mặc cho lũ bạn đuổi theo lôi đi chơi, tôi nhảy lên xe, đạp nhanh về nhà, mặc cho gió tấp vào mặt bóng râm, tôi cảm thấy khó chịu, cực kỳ khó chịu, nhưng không biết là vì cái gì.

Về đến nhà, sau khi ăn lung tung một chút, cả người rầu rĩ nằm trên giường, một lát sau lại đứng lên, cẩn thận mở phong bì, nhăm mắt rút mấy tấm ảnh trong đó ra, rồi mở mắt, tôi buộc chính mình phải nhìn vào, đó là thân thể xinh đẹp của một thiếu niên bị tôi kìm chặt.

Lần đầu tiên của thân thể này, là của tôi.

Tôi không dám nhìn lâu, đặt vội vào ngăn kéo, nằm lại lên giường, miên man nhớ về hơi thở của cậu ta, nhớ cậu ta đã từng với mình dây dưa không dứt, tuy rằng là do tôi ép buộc, nhưng nghĩ lại tôi vẫn cảm thấy được tim mình đập không thôi.

Vùi đầu dưới gối, nghĩ muốn làm lửa nóng hai bên má tan đi, tôi nhớ về dòng nước mắt khuất nhục ấy, bỗng thấy lòng trở nên phiền muộn. Đứng dậy, mở tủ lấy quần áo đi tắm rửa, tôi lại lập tức lại nhớ về cái ngày đó mình giúp cậu ta mặc quần áo, cậu ta thì một mực tránh mặt. Tôi không rõ tôi đã bị làm sao rồi.

....

Giấc ngủ của tôi từ hôm đó chẳng ngày nào trọn vẹn, cả ngày luôn mở to mắt từ lúc tỉnh dậy đến tận đêm khuya nhìn vào một nơi nào đó vô định, cho đến tận khi mỗi mệt mới thiếp đi. Nhăm mắt thường xuyên chỉ được một giờ rồi tỉnh lại, ngây ngốc nửa tiếng rồi lại mơ mơ màng màng ngủ, một đêm cứ như vậy qua đi, tôi cũng không biết là mình đang suy nghĩ cái gì, có khi là mắng chính mình, có khi là rơi vào sự hối hận vô cùng, có khi trầm tư, có khi lại ẩn ẩn trong lòng một làn sóng ngọt ngào.

....

Một đêm dài lại qua đi.

Ngày hôm sau tôi có chút lơ mơ đi học, vừa định ngồi xuống bàn thì phát hiện trên bàn có một cái túi to, tôi còn chưa mở ra, người bên cạnh đang cúi mũi vào quyển sách ngẩng đầu nói với tôi là Lí Chấn Văn sáng sớm nay đem đến đặt lên đó. Tim tôi như muốn hụt một nhịp, mở túi, bên trong tất nhiên là bộ quần áo hôm nào, lật qua lật lại vài cái, tôi phát hiện trong đó có một tờ giấy nhỏ, trên đó vốn vẹn năm chữ: “Quần áo tôi giặt rồi.”

Tôi muốn chạy ngay sang lớp bên cạnh, đưa túi quần áo cho cậu ta, nói là cậu mặc đẹp hơn tôi, giữ lấy đi, hoặc là, cậu không cần phiền phức như vậy, nhưng cuối cùng tôi cái gì cũng không làm, chỉ đơn giản nhét tờ giấy vào sâu trong túi quần áo, thất thểu ngồi xuống.

Vương Hiếu Dũng không biết từ đâu chạy tới: “Đại ca, em có chuyện muốn nói.”

Tôi nhìn vẻ mặt chân thành của Vương Hiếu Dũng, có chút khó hiểu.

Thấy tôi nhìn mình như vậy, Vương Hiếu Dũng khụ khụ hai tiếng, ấp a ấp úng nói: “Hai ngày nay, đại ca có tâm sự phải không?” Tôi lắc đầu.

Vương Hiếu Dũng do dự một chút, nói tiếp: “Kỳ thật chuyện đó thật sự không có gì, vui đùa mà thôi, nói không chừng chúng ta đánh nó còn gây ra hậu quả nghiêm trọng hơn nhiều, với lại, ảnh của nó ở trên tay chúng ta, tại sao phải sợ nó làm gì?”

Trầm mặc nửa ngày, tôi rốt cục nói: “Thật ra ngày đó tao không làm chuyện đó với cậu ta, chỉ giáo huấn một chút thôi.”

Vương Hiếu Dũng tròn tròn mắt: “Tại sao? Thật vậy chẳng?” Tôi thở dài: “Cũng không có gì, chỉ cảm thấy con trai làm chuyện này với nhau thật ghê tởm.”

Vương Hiếu Dũng không nói gì, đắm chiêu nhìn tôi, cười một cái, vỗ vỗ vai Vương Hiếu Dũng: “Được rồi, biết mọi người quan tâm tao, tao đây sẽ nhớ rất kĩ.”

Vương Hiếu Dũng gật gật đầu.

Tôi bỗng nhiên nhớ tới một việc: “Đúng rồi, quần áo của cậu ta đem để đâu rồi?”

“Thằng Tiêu Lực ném trong sân sau nhà đại ca a.”

Trong lòng tôi mắng thầm hai câu, sau đó lại cảm thấy vậy thực tốt.

Tan học, tôi lén lút chạy đến sân sau, một bên vừa mắng mình ngu ngốc, ở trong nhà mình mà cứ như kẻ trộm, một bên vừa đi lằng xằng khắp nơi tìm. May mắn, bộ quần áo vẫn còn ở đây, tôi cẩn thận cầm lên sau đó đem vào nhà ngâm xà phòng, dùng tay cẩn thận giặt sạch, thực ra từ trước tới nay quần áo của tôi đều giặt bằng máy, đây là lần đầu tiên tôi giặt tay, nhưng chẳng hiểu tại sao ngồi trong phòng kín, mồ hôi chảy ròng ròng, môi vẫn nở một nụ cười vui vẻ. Tôi cảm thấy nếu còn bộ quần áo này, tôi sẽ có cơ hội nhìn thấy cậu ta một lần nữa.

Chật vật nửa ngày, rốt cuộc xong. Khi đứng dậy, chân tay tê buốt, tôi âm thầm chửi thằng Tiêu Lực một trận, hận không thể ngay lập tức đá cho nó một phát, nhưng mà hình như Tiêu Lực với Lí Chấn Văn giờ chung một lớp, nghĩ đến điều này, bao nhiêu bực bội trong lòng đều tan hết, thậm chí ý nghĩ mới lóe lên trong đầu khiến tôi thấy thật vui vẻ.

Ngày hôm sau, lấy hết can đảm, đi sang phòng học cách vách, tôi nói muốn tìm Tiêu Lực, trong lòng không khỏi có chút chột dạ.

Tự dưng tôi không dám nhìn đông nhìn tây, vào lớp liếc mắt một cái thấy Tiêu Lực ở chỗ nào liền phăng phăng đi tới, ngồi xuống chiếc bàn đối diện để trống, hạ giọng nói: “Tên nhóc kia hai ngày nay có động tĩnh gì không?”

Tiêu Lực nhìn xung quanh, thấy bạn bè đều đang cười nói vui vẻ, không để ý tới hai người chúng tôi mới khề khề nói: “Vừa xuống văn phòng rồi, dù sao cậu ta cũng được thầy cô giáo yêu mến, với lại, đại ca nói thử xem, lần này chúng ta có phải đã biến tên đó thành phế nhân rồi không?”

Tôi cả kinh: “Sao thế được? Làm gì có!”

“Sao lại không được? Từ ngày cậu ta chuyển tới lớp này, mặc kệ ai hỏi cậu ta cái gì cũng không để ý, cả ngày ngẩn người, chỉ có khi giờ học bắt đầu mới có tí tinh thần, hết tiết lại lăn ra ngủ, nếu không đọc sách thì cả ngày cũng không ngẩng mặt một lần. Mọi người đều nói cậu ta bị trúng tà. Có một lần rồi rồi, em nhìn cậu ta cả ngày úp mặt lên mặt bàn, vùi đầu trong cánh tay, nửa ngày không thấy nhúc nhích, lúc đầu em còn tưởng cậu ta đang ngủ, sau lại thấy tay áo cậu ta ướt một mảng lớn, chắc chắc là đã khóc rồi. Dù sao đây cũng là chuyện liên quan đến em, cho nên em quan sát đặc biệt cẩn thận nha, hắc hắc.”

Tôi muốn đáp lại, nhưng cái gì cũng không nói nên lời, ngay người nhìn Tiêu Lực một lúc tôi thấy mặt nó biến sắc, quay đầu lại, đầu óc nhất thời ông ông tác hưởng, Lí Chấn Vân đang đứng sau tôi, sắc mặt tái nhợt, môi cũng không chút hồng nhuận, giống như một con rối đứng cứng đờ ở đó. Từ sau ngày đó đây là lần đầu tiên tôi thấy cậu ta, tôi nghĩ lúc này cậu ta cũng như tôi, cảm thấy sợ đối phương. Cố gắng nhìn vào mắt cậu ta một lần, tôi nhớ trước đây tôi rất thích đôi mắt này, to tròn sáng ngời, giờ đã trở nên trống rỗng không tí thần thái. Cậu ta cứ ngơ ngác như vậy đứng ở đó, tôi không biết mấy lời vừa rồi cậu ta có nghe thấy không. Tôi thấy mình đang bối rối, miệng không cất lên lời. Cứ như vậy, hai mắt chúng tôi nhìn vào đối phương, thật sâu.

Tiêu Lực là người đầu tiên hồi phục tinh thần, thấp giọng nói: “Đại ca, anh ngồi lên chỗ của người ta.”

Câu nói này khiến tôi giật mình, lập tức đứng lên, tạ ơn trời đất, chuông vào lớp đúng lúc đó lại kêu, tôi ba chân bốn cẳng chạy một mạch, đầu không quay lại một lần.

Sau đó, tôi tập hợp tụi bạn, đem lời đã từng nói với Vương Hiếu Dũng tua lại một lần. Bọn họ tự nhiên sẽ tin tưởng tôi, chẳng qua mỗi người đều thấy có chút thất vọng, chắc là do tâm lý không được thỏa mãn. Tôi cũng chẳng đề cập đến chuyện quần áo, tôi sợ bọn họ sẽ đoán được suy nghĩ của mình.

Quần áo của cậu ta đã sớm khô, tôi lại chẳng dám đem trả cậu ta, tự mình thuyết phục mình mấy lần, vẫn là không dám, tôi bắt đầu thấy mình thật vô dụng. Cho đến tận một tuần sau, tôi hạ quyết tâm, đem quần áo nhét vào trong cặp, tôi nghĩ sau khi tan học đến tìm cậu ta.

Ngày hôm đó, ngồi trong lớp tôi một chữ cũng không nghe vào, chuông tan học vừa kêu đã chạy một hơi đi lấy xe, lặng lẽ theo phía sau cậu ta, kỹ thuật đạp xe của tôi không tồi đâu.

Đường về nhà cậu ta rất vắng vẻ, giờ tôi đã hiểu tại sao hôm đó lũ Vương Hiếu Dũng có thể lờ cậu ta đi thành công như vậy, nơi này một bóng người cũng chẳng có. Đi phía sau, nhìn bóng dáng của cậu ta, thực gầy thực mỏng manh. Tôi bỗng nhiên thấy dũng khí của mình tăng vọt, tăng tốc, đồng thời hô to tên của cậu ta. Cậu ta quay đầu, thấy là tôi, lắp bắp kinh hãi, oanh...một giây không để ý, vẹo tay lái, cả người cả xe ngã chúi lên mặt đường, vừa vặn ngay đó có một hòn đá không nhỏ, thân hình gầy gò của cậu ta đập mạnh lên đó, xem chừng rất đau.

Tôi vội vàng đạp xe qua, nghĩ muốn nâng Lí Chấn Vân dậy, cậu ta cứ nhiên lại hất tay của tôi ra, ánh mắt vẫn như trước, tràn ngập sự sợ hãi, thêm cả căm ghét, tôi thấy chân cậu ta chảy máu. Lúc này đây, mặc kệ là cái đinh mềm hay cái đinh cứng, hai tay tôi vòng qua ngực cậu ta, nâng đứng dậy, xem ra người này bị thương không nhẹ, chỉ cần tay của tôi buông lỏng một chút, cả người cậu ta đã có xu hướng ngã nhào xuống mặt đường, tôi thấy vậy gần như là ôm lấy Lí Chấn Vân, đỡ cậu ta ngồi phía sau xe của mình. May mắn nhờ tay lái vững, lực tay tốt, một tay cầm lái chở cậu ta ngồi phía sau, một tay cầm lên vành xe của cậu ta ung dung chạy băng băng trên đường, tôi nghĩ là Lí Chấn Vân đang rất đau, nhưng dám cá là cậu ta chẳng dám lên tiếng đâu, tôi chẳng biết nói gì để xoa dịu cậu ta nữa, chỉ còn cách đạp nhanh nhanh đến chỗ gửi xe rồi phóng đưa cậu ta vào viện. Nhưng mà, cậu ta dựa sát vào tôi như vậy, nếu không phải đôi chân đó bị thương, tôi cảm giác mình sẽ bay bổng phiêu diêu đến thiên đường mất.

Buổi chiều hôm đó, tôi thật dịu dàng, dịu dàng đến mức làm cho bọn Vương Hiếu Dũng vốn tự xưng gan to cũng phải á khẩu trợn mắt nhìn. Ở trong bệnh viện, tôi luôn luôn kề cận bên Lí Chấn Vân, làm cho cậu ta đủ điều, tuy rằng Lí Chấn Vân không nói lời nào, nhưng cũng không có ý phản kháng, chỉ thế thôi, tôi cũng đã thấy thật thỏa mãn.

Mọi việc đều ổn thỏa, tôi trở Lí Chấn Vân về nhà, sau đó lại chạy ngược lại một đoạn đem xe của cậu ta về, ngay lúc ra về tôi bỗng nhiên nhớ tới một việc, tôi chạy nhanh theo cậu ta đem túi quần áo trả lại, Lí Chấn Vân có vẻ kinh ngạc nhìn tôi, nhưng vẫn như cũ im lặng, tôi vốn muốn nói cái gì đó, ví như tôi đã giặt sạch chúng rồi, hoặc mấy lời linh tinh gì ấy, cuối cùng lại chẳng nói lên lời, lặng lẽ nhảy lên xe về nhà.

Trên đường, đón những cơn gió đêm dịu nhẹ, ngắm nhìn những vì sao nhỏ lấp lánh, tôi thấy vui khi có thể làm tiêu tan đi một chút cảm giác tội ác trong lòng, nhưng miên man một lát, tôi nhận ra rằng Lí Chấn Vân ngã xe là do bị mình làm cho giật mình, một lần nữa tôi lại làm thương cậu ta, nghĩ đến đây sự ảo não vốn ẩn sâu trong lòng trào dâng mãnh liệt.

-o0o-

Vài ngày tiếp theo, Lí Chấn Vân không đi học, sau có một ngày, Tiêu Lực tới tìm tôi, nói là Lí Chấn Vân gửi tôi tiền thuốc men, Tiêu Lực này vốn là người thông minh, cậu ta không có hỏi gì nhiều chỉ gờ tiền ra trước mặt tôi. Tôi lắc đầu, nói không cần, nhờ cậu ta đem trả lại Lí Chấn Vân. Tiêu Lực đồng ý rồi xoay người bước đi.

Ngày tháng cứ thế qua đi, tôi ngẫu nhiên sẽ chạm mặt Lí Chấn Vân vài lần, tuy rằng cậu ta không để ý đến tôi, nhưng vẻ mặt nhu hòa hơn trước nhiều lắm, điều đó làm tôi thấy thanh thản.

Một ngày của thật lâu về sau, tôi mới biết được Tiêu Lực đã không đem tiền trả lại, hình như là nhét vào đầu gối rồi rơi mất tiêu, con trai mà, lúc ấy tôi thực hận không thể đánh Tiêu Lực vài phát, nhưng chuyện đã thế, đánh cũng có ý nghĩa gì đâu.

4. Chương 4

Cứ như vậy, thời gian qua đi, con người sẽ từ từ trưởng thành, tôi đã vào năm cuối cấp, những tháng ngày này đều sống yên bình lặng, có điều, trong cuộc sống hàng ngày thỉnh thoảng tôi lại nhận thấy một sự trống rỗng, đôi lúc là đau lòng, cảm giác này đến từ lúc nào, ăn sâu vào cuộc sống của tôi thế nào, tôi không biết, tôi chỉ biết chọn cho mình một biện pháp, là đem hết tâm tư vào việc học, hi vọng sẽ giảm bớt loại đau đớn này.

Tôi và đám Vương Hiếu Dũng vẫn là bạn tốt. Nhưng tình bạn của chúng tôi khác với trước kia, là thứ tình bạn đích thực, không phải như trước tụ họp với nhau để xưng huynh gọi đệ rồi đi đánh nhau. Chơi với nhau thân thiết, bọn họ nhìn tôi thay đổi, cũng dần biến đổi tốt lên. Thầy giáo và mọi người xung quanh đều nói chúng tôi thay đổi rất nhiều, có một lần thầy giáo còn khen tôi đã hiểu chuyện, trưởng thành rồi, bọn họ vĩnh viễn không biết được nguyên nhân chính tái sinh ra tôi một lần nữa.

Ban đêm, cảm giác cô đơn là không tránh khỏi, mỗi lần như vậy tôi sẽ cầm lấy chiếc khung ảnh nho nhỏ đặt ở đầu giường, ngắm nhìn khuôn mặt xinh đẹp ấy, trên chiếc giường từng lưu lại hơi thở ngọt ngào của cậu ta, tưởng tượng lại tất cả, rồi sau đó tự chìm vào khái niệm của riêng mình. Nhưng mà, ngày hôm sau tỉnh lại, cảm giác mất mát hư không càng trở nên rõ ràng. Tôi nghĩ tôi đã chịu đựng rất khá, không để cho bản thân vô thức chạy đi tìm cậu ta, không để mình vì quá đau lòng mà nói ra với người nào khác, một mình tôi độc hưởng bí mật này.

Hàng ngày, đôi lúc tôi sẽ khéo léo hỏi tin tức về Lí Chấn Vân, hoặc im lặng dõi theo bóng hình của cậu ta, sau đó lại lẳng lặng quay trở về với thế giới quen thuộc của mình. Mọi người nhìn vào sẽ thấy tôi chẳng để ý chút nào đến cậu ta cả, bởi vì trên thực tế, tôi rất để ý. Mỗi lần nhìn thấy cậu ta, như một bộ phim nhựa đang đều đều chạy, bỗng nhiên ống kính zoom vào cận cảnh, vẫn là tầm mắt ấy, nhưng mọi người không biết nó chỉ đang nhìn một người thôi. Tôi thậm chí còn tưởng tượng về một cảnh tượng, tưởng tượng chúng tôi ở một nơi nào đó chạm mặt, nói với nhau cái gì đó, nghĩ nhiều đến ngay cả chính mình có lúc cũng tin đó là sự thật.

Sang năm cuối cấp, thành tích của Lí Chấn Vân vẫn rất tốt, chỉ có tính cách là trở nên quái gở lạnh lùng, ai cũng biết tính cậu ta hướng nội, nhưng càng ngày về sau càng trở nên trầm trọng, đến một ngày, cậu ta ngoại trừ sách vở thì chẳng phản ứng lại cái gì, cái gì cũng không quan tâm, thường xuyên một mình ngây ngốc xuất thần. Mỗi lần, sau khi nghe được một chút tin tức của cậu ta, đầu tiên là hưng phấn, sau đó lại thấy đau lòng, tôi biết, cậu ta biến thành như vậy, phần lớn là tại tôi, là tại tôi làm tổn thương cậu ta. Tôi đã từng nghĩ, nếu đổi lại tôi là Lí Chấn Vân, chịu sự nhục nhã như vậy, tôi có lẽ đã chết từ lâu rồi.

Sau kỳ thi đại học, tôi đổ vào một trường đại học tầm tầm ở quê nhà, còn Lí Chấn Vân không phụ sự kỳ vọng của mọi người đổ vào một trường rất có tiếng tăm ở nơi khác, khoảng cách giữa tôi và cậu ta lại trở nên xa hơn, thường nghỉ đông và nghỉ hè cậu ta cũng không về. Tôi cố gắng quên cậu ta đi, nhưng càng cố gắng lại càng thấy không thể, càng thấy nhớ về nhiều hơn, cuối cùng tôi chọn cách bình ổn suy nghĩ của mình, chứ chẳng dè ép chính mình nữa.

Tôi của hai mươi khác với tôi của mười tám, rất nhiều chuyện sẽ không ngây ngô đơn thuần như trước nữa, tôi đã hiểu rõ ràng đồng tính luyến ái là thế nào, tôi đã nghĩ thật lâu xem mình có phải như vậy không, còn người xung quanh tất nhiên sẽ chẳng nhận ra được điều gì. Tôi cũng thử quen bạn gái, còn cùng các cô ấy làm những chuyện rất thân mật, nhưng ở cùng mấy người ấy một chút cảm giác tôi cũng không có, cho dù khi ở trên giường, tôi chỉ nghĩ về một ngày cuối tuần, tôi cùng cậu ta. Lâu thật lâu sau, tôi đã hiểu được kỳ thật bản thân ngay lần đầu tiên chạm mặt, tôi đã thích Lí Chấn Vân, nếu không tôi sẽ chẳng nhớ rõ từng lời của cậu ta, sẽ không vì cậu ta không nói chuyện thân thiết với mình mà thấy khó chịu, ngày tôi nhận ra được điều này, tôi đang ngồi một mình bên bờ biển, lặng ngắm nhìn những con sóng dữ dội gồng mình lên rồi lại tắt, hòa tan vào biển sâu, chua xót trong lòng cứ im lặng theo gió mà gào thét.

-o0o-

Mỗi khi tìm được một bạn gái mới, tôi nhất định sẽ quyết tâm đề cập chuyện kết hôn, thậm chí đối xử tốt với cô ấy suốt đời, nhưng kết quả cuối cùng vẫn luôn là chia tay. Các cô ấy đều nói, khi ở bên cạnh tôi không cảm nhận được sự ngọt ngào, không cảm thấy lãng mạn, quan trọng hơn là không cảm nhận được tình yêu của tôi, một chút điên dại trong tình yêu cũng không thấy. Có cô đã hỏi tôi: “Là vì anh không yêu cho nên anh mới không như vậy đúng không?” Tôi im lặng, trong lòng lại khẽ đáp “Em đoán trúng rồi.” Tôi chỉ yêu một người duy nhất, chỉ có khi đứng trước mặt người ấy, mới điên dại sống trong tình yêu.

Chẳng ai biết được, tôi đã viết rất nhiều thư cho Lí Chấn Vân, trong đó, có khi là xin cậu ta tha thứ, có khi là quanh co ám chỉ mình yêu cậu ta, có khi viết mấy lời vắn vơ không ý nghĩa, xong rồi tôi lại chẳng gửi đi một bức nào cả, đơn giản chỉ là cho nó vào phong bì rồi cẩn thận đặt sâu trong ngăn kéo, biết làm sao đây, nếu không làm như vậy, nỗi đau trong tôi sẽ chẳng dịu đi được, tôi sợ một ngày tôi sẽ không chịu được nữa mà vỡ tung ra mất.

Kỳ nghỉ đông năm thứ hai đại học, lớp cũ của tôi tổ chức một buổi họp lớp. Lúc thầy giáo gọi điện cho tôi, tâm tình tôi đã rất phức tạp, tôi biết tôi hy vọng cái gì, e ngại cái gì, nhưng nếu không tới, tôi thực thất vọng, cuối cùng khó khăn nói ra ba chữ “Em không đi”. Nhưng thầy giáo tôi thực kiên nhẫn, sau lại gọi thêm mấy lần nữa, tôi không biết có phải do nể mặt thầy không nữa, cuối cùng tôi đáp ứng rồi, tôi đi.

-o0o-

Buổi gặp mặt diễn ra trong một phòng kara rất lớn, tôi vừa bước vào, vài người liền hoan hô lên: “Tiểu tử nhà cậu không phải nói mình không đến sao! Rốt cuộc vẫn giữ cho chúng tôi ít mặt mũi a!” Giọng của Vương Hiếu Dũng lớn nhất làm lỗ tai của tôi kêu lên ù ù. Mỉm cười, tôi hòa vào trong đám người đùa giỡn, mắt lại lảo liêng không ngừng, tôi tin tưởng, trong giây phút hai chúng tôi chạm mắt, nỗi khiếp sợ của Lí Chấn Vân không hề thua kém tôi. Trên khuôn mặt ấy vốn đang ẩn ẩn một nụ cười, vậy mà trong nháy mắt ấy nụ cười ấy ngưng đọng, sắc mặt trở nên tái nhợt. Còn tôi, tôi chẳng biết mặt mình lúc ấy biến thành cái bộ dạng gì nữa.

Cũng may ngày đó tất cả mọi người hưng phấn vô cùng, căn bản chẳng có ai chú ý đến hai người chúng tôi làm sao, tôi cùng bạn học hàn huyên vài câu, sau đó chìm vào im lặng, vài lần tôi nhìn trộm cậu ta, tôi thấy Lí Chấn Vân một người im lặng ngồi ở góc tối, có chút trầm tư. Khuôn mặt ấy không biết đã xuất hiện trong tâm trí tôi biết bao nhiêu lần, hiện tại nó chân thực hiện diện trước mắt tôi cảm thấy tương tượng của tôi nghèo nàn lắm. Cậu ta cứ như vậy ngồi cách tôi chỉ có một đoạn nhỏ, tôi lại cảm thấy xa xôi lắm. Rõ ràng chỉ cần vươn tay là chạm tới được, tôi lại cảm giác chúng tôi cách nhau cả thế giới.

Bọn Vương Hiếu Dũng điên cuồng ca hát đủ loại ca khúc, mọi người ai cũng một lần cầm mic. Hát đến cuối cùng, đại khái chỉ còn tôi và Lí Chấn Vân chưa hát bài nào, lúc bắt đầu bọn họ tranh nhau cầm mic sợ không hát được câu nào, đến cuối cùng một mỗi mới nhớ đến hai người chúng tôi.

Vương Hiếu Dũng đề nghị chúng tôi song ca một bài, tôi có chút xấu hổ. Tôi hiểu được dụng tâm của Vương Hiếu Dũng, người này muốn giải quyết mâu thuẫn của hai người chúng tôi trước đây qua bài hát này, đáng

tiếc, Vương Hiếu Dũng không biết được chuyện đâu có đơn giản thế, lúc này, chỉ khổ hai người trong cuộc. Tôi thấy hối hận, hối hận sao lúc đầu không nhanh chân lên hát một bài, giờ đỡ lâm vào tình trạng thế này.

Cả đám hết giục tôi lại đi lôi kéo Lí Chấn Vân, nhìn xuất hiện lại trên khuôn mặt vẫn nhợt nhạt, nụ cười này của Lí Chấn Vân bao nhiêu năm qua vẫn luôn đọng lại trong trái tim tôi, mãi chẳng phai mờ, một khắc tôi bỗng nhiên có thức xúc động muốn đứng lên, hét thật to, tôi yêu con người này, ngoại trừ cậu ta tôi chẳng yêu được ai nữa. Nhưng mà, tôi chỉ khẽ động môi, cho tới tận bây giờ tôi luôn là người không có dũng khí như vậy.

Đấu tranh kéo dài, cuối cùng chấm dứt, chúng tôi thua, tôi và cậu ta đứng trên bục, nói mãi bọn họ mới đáp ứng không song ca nữa, tôi là người đầu tiên hát, bài hát mang tên “Xin lỗi, anh yêu em”, tôi tuy hát không nhiều nhưng giọng khá ổn, hát xong cả phòng vỗ tay không ngừng. Cười khổ, chỉ có tôi mới hiểu được vì cái gì mình hát bài này, mỗi câu mỗi chữ trong đó đều là nỗi lòng của tôi.

“Anh muốn nói với em, anh yêu em

Cả đời này, chỉ mình em thôi

Nhưng vì sao thốt ra chỉ là lời xin lỗi

Anh biết rằng, chúng ta như ngày hôm nay, tất cả là tại anh

Anh hi vọng nỗi đau đó sẽ vơi bớt

Và mong một ngày em dần quên đi

Mỗi ngày anh sẽ nhớ về em

Trong dòng người tấp nập,

Anh dõi theo từng bước chân em qua,

Từng nỗi đau, từng niềm vui em nếm trải

Anh luôn tìm bóng em trong đoàn người

Còn tới bên em, anh lại chẳng dám

Anh sợ em đau

Sợ trái tim mình sẽ không chịu nổi

Cách tốt nhất vẫn là chia ly

Nhưng em ơi, xin em hãy nhớ

Trong trái tim này, đẹp nhất

Vẫn là em của ngày xưa.....”

Đến phiên Lí Chấn Vân, mặt cậu ta ửng hồng, nhưng vẫn bắt đầu hát, bài này tôi hình như đã nghe, nhưng không nghe cẩn thận, bây giờ nghe Lí Chấn Vân hát, cảm giác rất khác, tôi không nghĩ cậu ta hát tốt như vậy, thật sự là không nghĩ tới. Cậu ta hát câu đầu tiên, cả phòng rộn tiếng vỗ tay, còn tôi vẫn đắm chìm trong giọng ca ấy. Giai điệu thật đẹp. Tôi vẫn chỉ luôn nhìn cậu ta, không chú ý màn hình, cho đến tận khi cậu ta hát xong, chúng tôi quay trở lại chỗ ngồi, tôi nhỏ giọng hỏi một người bạn bài hát đó tên gì, người này có chút kinh ngạc nhìn tôi, sau đó trả lời, “Hết lần này đến lần khác vẫn yêu” của Trần Bách Cường.

“.....

Vì sao lòng này vẫn không thể quên

Cho dù biết, tình yêu là một đi không trở lại

Vẫn chỉ biết yêu em....”

....

Gặp mặt rồi cũng không có gì thay đổi, tan hội tôi vẫn không dám đi tìm cậu ta, tôi nghĩ duyên phận hai đứa ở kiếp này đã dừng ở cái ngày cuối tuần kia, hoặc là, miễn cưỡng kéo dài đến lúc hai đứa đứng trên bục ca hát, không hơn.

Sự trống rỗng trong tôi càng lúc càng lớn, không cách nào bù lại được. Tôi lại tìm kiếm một người bạn gái mới, năm ba, trong một buổi liên hoan, mọi người hát kara, khi đến phiên tôi biểu diễn, tôi hát bài “Hết lần này đến lần khác vẫn yêu”, hát đến cuối cùng, tôi bỗng nhiên không thể không chế chính mình, quay trở lại chỗ ngồi, vùi mặt vào hai vòng tay, cả buổi không chịu ngẩng mặt, người đông, không ai chú ý, chỉ có một cô gái yên lặng để ý tới tôi. Cô ấy chính là người bạn gái cuối cùng của tôi thời đại học.

Sau khi đã quen nhau, một lần cô ấy nói với tôi: “Trong buổi liên hoan hôm đó, em cảm thấy anh hát bài đó là bởi vì hồi niệm về một tình yêu đã mất đi của anh. Em nhìn vẻ mặt anh, em biết được, anh yêu người đó rất nhiều, rất sâu. Giờ phút ấy, em đã nghĩ người con gái được anh yêu như vậy, thực hạnh phúc.” Tôi khi nghe cô ấy nói như vậy, hoàn toàn không cảm nhận được sự ghen tuông, chỉ có thật lòng, tôi nghĩ không biết cô ấy nếu biết chân tướng mọi chuyện sẽ nghĩ như thế nào.

Chúng tôi cuối cùng vẫn không có khả năng ở bên nhau. Bởi vì cô ấy nhìn lên những bức thư bí mật của tôi. Tôi biết, sau lời chia tay lạnh lùng của tôi, cô ấy rất tủi thân. Nhưng là, cô ấy không biết những gì liên quan đến cậu ta đều là sự cấm kỵ của tôi. Mặc dù, cô ấy không nhận ra được điều gì, chỉ nghĩ là thư từ giữa bạn bè với nhau, thậm chí còn khờ khạo hỏi tôi tại sao không gửi, tôi vẫn không thể tha thứ. Dù cho, tôi hiểu được, cô ấy yêu tôi, yêu tôi rất nhiều.

5. Chương 5

Tốt nghiệp đại học, tôi tìm được một việc làm không tồi, công ty có trợ cấp cho một căn hộ, nhưng phải ở chung với mấy người, luôn không thoải mái.

Tôi một mực tìm một cơ hội xuất ngoại, trong tiềm thức tôi muốn rời đi nơi này, đến một nơi không ai biết mình bắt đầu một cuộc sống mới. Nơi đấy, tôi sẽ không quen bạn gái, bởi vì tôi biết thế nào cũng không tránh khỏi kết cục chia tay. Tôi hiểu được, tôi cùng cậu ta không thể có kết quả, lực chọn duy nhất cho tôi, là rời đi.

Tôi có khi nghĩ rằng, người đẹp hơn Lí Chấn Văn nhiều lắm, tính cách tốt hơn cậu ta càng đếm không xuể, vậy tại sao tôi lại yêu cậu ta đến thế, nếu ai đó ép tôi trả lời câu hỏi này, tôi nhất định sẽ bối rối. Cho đến khi tôi nghe được một câu nói: chỉ có thể là người ấy. Tôi nở nụ cười, sau đó là một cái thở dài thật sâu, cảm thấy tình yêu thật là một thứ kì diệu, nó có thể làm ta mãi nhớ về một người, vì người đó không quản sống chết, có lẽ đây chính là thứ gọi là duyên phận. Là sự ràng buộc đã định từ kiếp trước.

Lại có một lần tôi lung tung lật một tập thơ do đồng nghiệp để lại, tùy tay lật, tôi đọc được một câu “Tình không biết nơi bắt đầu, một đường ăn sâu vào tim”, tôi luôn ghét thơ ca, ngữ văn học cũng không tốt, này một câu lại làm cho tôi ngây ngốc nửa ngày, thật lâu sau vẫn buồn phiền không thôi.

Tôi hiểu được, tôi đã bị trúng độc của cậu ta rồi. Chỉ cậu ta mới có thể cho tôi thuốc giải thôi.

Công tác không lâu, tôi có được một cơ hội đi Mi, trước khi đi, tôi vô luận thế nào cũng muốn gặp mặt cậu ta một lần. Tôi không biết mình còn có cơ hội trở về không, không thì phải rất lâu rất lâu sau mới quay về, tôi không muốn một ngày kia tôi trở về lại lâm vào tình trạng cảnh còn người mất. Tóm lại, tôi dự cảm sau chuyến đi này tôi rất khó gặp lại cậu ấy.

Mất tí công sức, biết được địa chỉ làm việc của cậu ta, từ chỗ tôi đến đó chỉ mất hai giờ đi xe, trong thời gian di chuyển, tôi ở trong lòng cảm thán, vì cái gì tôi cùng với cậu ta luôn xa như vậy, gần như thế.

Sau đó, tôi rốt cuộc gặp được người mình khao khát. Thời điểm gặp mặt, thật không có ngưỡng chừng như trong tưởng tượng của tôi, hai đứa ngồi đối diện nhau, nói những lời vắn vơ, tôi nghĩ xem, lòng cảm hận

của cậu ta qua bao năm có thuyền giảm chút nào không, còn quên, nhất định là không thể, lại hoặc là, cậu ta đã sớm coi tôi như một người qua đường, lại hoặc là tôi là người cậu ta khinh thường nhất, dù sao trong thời gian ngồi với nhau, tôi không nhìn ra một chút khác thường nào, cậu ta thực lạnh nhạt, thêm chút hồ hững.

Tôi hỏi Lí Chấn Vân chuyện gia đình, chuyện nghề nghiệp, tôi phát hiện ra cậu ta đang sống một mình, vẫn rất yêu sạch sẽ, ngoài những lời hỏi thăm sáo rỗng như thế, còn lại tôi toàn nói những câu xa cách, lịch sự như hai người mới quen, lòng tôi thật sự đã rất đau.

Lí Chấn Vân nói rất ít, ngoại trừ trả lời mấy câu hỏi của tôi, còn lại đều im lặng, cho đến tận khi tôi cũng bắt đầu có xu hướng im theo, thì cậu ta lên tiếng hỏi: “Sau này có quay lại không?”

Trong lòng tôi nóng dần lên, chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào lại nói: “Chắc là không, thật vất vả mới sang đây được, lần này đến gặp cậu cũng là vì như vậy, tôi buồn vì không thể đi thăm tất cả bạn bè một lần, chẳng biết có cơ hội gặp lại nhau không nữa.”

Lí Chấn Vân không nói gì, chỉ hơi hơi cúi đầu, mái tóc đen nhánh khuất đi khuôn mặt nhỏ nhắn, dáng điệu ấy vẫn như cũ, luôn khiến tôi động lòng, do dự một chút, tôi nhỏ giọng hỏi: “Có bạn gái chưa?”

Cậu ta im lặng, rơi vào suy tư, sau vẫn trả lời: “Không có, vẫn không có.” Tôi không hỏi lại, có những chuyện càng đi sâu vào lại càng khiến người ta bối rối.

Người ngoài nhìn vào có thể thấy tôi đang rất bình tĩnh, chỉ tôi biết, trong nội tâm mình đang dao động mãnh liệt, nhìn nụ cười khe trên khuôn mặt ấy, tôi thấy thật đau xót, con người này chỉ biết tôi đối với mình thật tàn nhẫn, còn vĩnh viễn không biết được, tôi vì cậu ta, những năm gần đây có bao đêm không thể chợp mắt, cả đêm cô độc trong nỗi nhớ cồn cào, bao lần tôi sốt cao, cái tên thường trực trên môi luôn là tên của cậu ta, tôi còn từng thiên tân vạn khổ tìm được số điện thoại của cậu ta, dãy số ẩn xong rồi mà chẳng dám gọi đi, tôi đã vì cậu ta mà trải qua rất nhiều năm sống không bình thường.

Tôi đã rất mong muốn, chờ ngày nào đó được nhìn thấy cậu ta, tôi sẽ nói cho cậu ta hết thấy, biết rõ cậu ta sẽ khinh thường, chán ghét tôi, nhưng mà ít nhất, cậu ta cũng biết được, đời này có một người yêu sâu đậm mình như thế, vậy nhưng hiện tại thì sao, cậu ta ngồi trước mặt tôi, tôi lại một lần nữa lùi bước, một ít dũng khí cũng không có, bí mật này, có lẽ, chỉ mình tôi thấu hiểu. Chết cũng không nói. Chết cũng không nó.

Cậu ta vẫn cứ im lặng như vậy nhìn tôi, ánh mắt thực phức tạp, mang chút hậm hực. Tôi nghĩ, cậu ta đã muốn đi rồi, nếu tôi không có dũng khí, vẫn là đi đi thôi, không cần quấy rầy cậu ta nữa.

Ngay tại thời điểm tôi chuẩn bị rời đi, cậu ta bỗng nhiên kêu một tiếng tên của tôi, sau đó nói: “Có thể hỏi cậu một vấn đề không?” Nhịp tim tôi gia tốc, đập lên những tiếng mạnh mẽ, tôi cố gắng bình tĩnh, nhìn lên khuôn mặt cậu ta, không biết tự lúc nào đã đỏ ửng, dường như đang hối hận đã nói những lời này, nhưng là người bắt đầu, cậu ta phải tiếp tục thôi, tôi nghe thấy bên tai vang lên tiếng nói nhỏ nhẹ của cậu ta: “Thật lâu trước kia, Tiêu Lực chuyển quần áo cho tôi, nói cậu đã giặt sạch sẽ, tôi muốn biết, cậu vì sao phải tìm, phải giặt sạch rồi đưa cho tôi?” Hỏi xong, hô hấp của cậu ta giống như đình chỉ. Mà tôi, cảm thấy trời đã sụp xuống chân mình rồi.

Đơn giản một câu như thế, chúng tôi đều hiểu được, nếu trả lời rõ ràng sẽ có kết quả như thế nào, chúng tôi đều muốn biết, đối phương đang suy nghĩ gì, chỉ cần qua câu trả lời này thôi, tất cả sẽ sáng tỏ, vậy mà, cái bản năng tị hận của tôi, một lần nữa làm tôi chùn bước, làm cho tôi không thể nói ra được sự thật.

Tôi dùng một thanh âm, thứ thanh âm mà tôi cũng không nghe thấy nói: “Thực xin lỗi, tôi không có ý gì khác, chỉ cảm thấy mình quá phận, cho nên muốn bù lại một chút, tôi biết hiện tại nói gì cũng không kịp, nhưng mà về sau chúng ta sẽ không gặp lại nữa, hy vọng cậu quên đi chuyện ngày đó.”

Thật lâu về sau, tôi nhớ lại, cảm thấy mình lúc đó không phải đang nói tiếng người.

Nghe xong câu trả lời của tôi, mắt cậu ta có chút ảm đạm, nhẹ giọng nói: “Tôi sẽ không giữ trong lòng, hy vọng sau này cậu sẽ hạnh phúc.”

Chúng tôi cứ như vậy chia tay. Ngồi trên xe trở về, lòng tôi như tro tàn. Cầm tờ báo trên tay, hai tai chìm trong tiếng nhạc Baroque, nước mắt không ngừng rơi.

Quay lại kí túc xá, mơ hồ trải qua một tháng, đến tận ngày bay mới lung tung thu xếp lại đồ đạc, cùng đồng nghiệp nói vội lời tạm biệt, cứ như vậy, máy bay cất cánh. Từ nay cắt đứt mọi liên hệ với người quen trong nước. Tôi là cố ý. Tôi sợ một ngày, mình nghe được cậu ta có bạn gái, kết hôn, nếu phải nghe loại thông tin đáng sợ này, tôi nguyện ý sống trong thế giới ảo tưởng của mình, ngọt ngào cũng được, đắng cay cũng thế, cái gì cũng đã không còn quan trọng nữa rồi.

6. Chương 6

Thật lâu về sau, tôi quay trở lại. Nhưng mà, Lí Chấn Vân đã mất rồi, vĩnh viễn rời đi thế giới này, vĩnh viễn rời xa tôi.

Từng có người nói, yêu một người đồng tính, bình thường sẽ không có được kết quả tốt, cho dù là trong tiểu thuyết cũng phải có một người mất đi, không thì là cả hai người, nắm tay nhau mà chết, vì thế, người ta không ngừng bày ra trên trang sách những chuyện như tai nạn xe cộ linh tinh, tôi khi đọc cảm thấy vừa phần nộ vừa không tin, nhưng lần này, tôi đã nếm thử rồi, biết nói gì đây, ngoài mấy chữ, nhân sinh như hỉ, hỉ như nhân sinh, đời người là trò chơi, trò chơi là đời người.

Cậu ta không có phát sinh gì ngoài ý muốn, chỉ là vô thanh vô thức, cậu ta chấm dứt sinh mệnh mình.

Tôi đã từng nghĩ, có thể làm cho cậu ta lựa chọn con đường này, làm sao có thể là do mình. Cho dù chuyện đau xót nhiều năm trước chưa phai mờ, cậu ta cũng sẽ không làm ra chuyện thế này. Khi bình tĩnh xem lại, tôi là sau khi yêu cậu ta mới sống ở trong thế giới của riêng mình, còn cậu ta thì khác, thiên tính nhạy cảm tạo nên cho Lí Chấn Vân một lối xử thế tự bề, cậu ta không hòa vào thế giới này, thế giới này cũng không dung được cậu ta, cho tới lúc mất đi, cậu ta vẫn không muốn để cho thanh tẩy của người khác rót vào bình thủy của mình, điều này, cho đến tận khi mãi mãi mất đi cậu ta, tôi mới sâu sắc hiểu được.

Nhưng mà, hiểu được thì sao chứ, tôi vẫn không thể làm nguôi nỗi đau cùng tận này trong lòng, đôi khi tựa vào bia mộ của cậu ta, nhớ lại những năm tháng của tuổi mười tám cho tới tận khi lần cuối cùng gặp mặt của hai chúng tôi, tôi thấu hiểu được cái gì gọi là đau đứt ruột gan, tôi cảm thấy được trong một tháng bị thương ấy, tôi đã cho rơi nước mắt của cả đời mình, tôi là thằng đàn ông nhu nhược, chuyện mười tám tuổi năm ấy cũng là vì sự cuồng ngạo của tuổi trẻ, bị người khác giật dây, nếu là tôi, tôi chẳng bao giờ làm được chuyện ấy. Mà không những nhu nhược, tôi còn là thằng đàn ông thất bại, ngu xuẩn, dùng một phương thức khốc liệt như vậy để chiếm được cậu ta, sau cùng lại vĩnh viễn mất đi.

Ngồi bên mộ Lí Chấn Vân, là khoảng cách gần nhất tôi có thể, nhưng cũng là khoảng cách xa xôi nhất, trong dòng nước mắt lã lã, tôi nhớ lại có người đã từng nói, thế giới này khoảng cách xa nhất, không phải sinh ly tử biệt, mà là tôi đứng ở trước mặt người, người không biết tôi yêu người biết bao. Nhưng tôi lại nghĩ câu nói đó sai rồi, khoảng cách xa nhất vĩnh viễn là sinh với tử, nếu cậu ta có thể sống lại, tôi nhất định phải nói ra tấm lòng mình.

Nhưng mà, điều này là mãi mãi không thể.

Nếu bạn yêu một người, vẫn là nhanh nói ra đi, bởi vì đợi cho đến khi bạn muốn nói, có lẽ trời xanh sẽ không cho bạn cơ hội này.

....

Cho đến khi có thể khống chế nỗi đau của mình, tôi lại chuẩn bị rời đi nơi này, bắt đầu một cuộc sống mới, ngày bay, tôi cẩn thận xem lại từng món đồ nhỏ của mình, những thứ mang dấu ấn về cậu ta, tôi muốn cả đời này phải nhớ về chúng, như nhớ về một người tên Lí Chấn Vân.

Khi tôi thu dọn chồng sách của mình, ngoài ý muốn thấy được một phong thư, bên trái kí tên là Lí Chấn Vân. Cái tên có biết bao quen thuộc, hiện giờ không bao giờ có cơ hội ... có thể thoát ra.

Rơi ra cùng là một tờ giấy nhỏ, ghi lại bút tích của đồng nghiệp: Thư của anh, kẹp ở trong sách, tôi có việc ra ngoài.

Đó là đêm trước khi tôi xuất ngoại, cậu ta gửi tới sau buổi gặp cuối cùng, ngày đó tôi không ở nhà, đồng nghiệp kí nhận giúp, còn cẩn thận kẹp vào sách của tôi, vận mệnh cũng theo đó mở ra một trò chơi lớn cho cuộc đời.

Ngày hôm đó, đồng nghiệp quên báo lại, tôi trong tâm lý hỗn loạn cũng buộc tội quyển sách đó mang đi — thật là chuyện nhỏ a, bất tri bất giác thay đổi cả một sinh mệnh.

.....

Bên trong chỉ có đơn giản mấy câu: Nếu có kiếp sau, tôi sẽ lại cô đơn cả đời, bởi vì người tôi yêu không yêu tôi.

Trên giấy, mỗi một chỗ hở, đều là tên của tôi.

—END—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-duoc-mot-lan-quay-tro-lai>